

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista »MIR«, Velikovec, Koroško.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilo koroških Slovencev.

Velja

za celo leto . . . . . K 20.—
» pol leta . . . . . » 11.—
» četrt » . . . . . » 6.—
» 1 mesec . . . . . » 2.—
za inozemstvo primeroma več.
Naročnina se plačuje vnaprej.

Za oglasa se plačuje po 50 v, med besedilom po 1 K za 1 cm² vsakokrat, minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 80 v, za parte, zahvale in izjave po 1 K za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 30 v za besedo; debelo tiskano 60 v vsakokrat; minimum 5 K.

Za lvestilo pri upravnistvu 3 K posebej, Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »MIR«, Prevalje, Koroško.

Leto XXXIX.

Prevalje, 7. oktobra 1920.

Št. 63

Naša barva je bela!

Pustite belo glasovnico celo!

Glasujte vsi belo!

Pretrgajte zeleno glasovnico na dva dela in dajte obe v kuverto

Življenje ali smrt?

Čim bližje ko prihaja dan 10. oktobra t. l., tem umestneje in potrebneje se mi zdi to vprašanje. Zakaj? Kdor ima ušesa, da sliši, naj poslušaj!

Malokateri narod, ki ima svoj prostor pod solncem, je za svoj obstanek toliko žrtvoval in trpel, kot mi koroški Slovenci. Petsto let smo bili sužnji, ali k večjemu smo smeli biti „pokorni slugi“ v razcafedrani in sedaj pokopani stari Avstriji; petsto let smo bili pri vseh uradih in javnih mestih čisto prezirani, zaničevani in zasramovani podložniki, katerih pravica je obstajala edino v tem, da smo plačevali davke, dajali vojake in — molčali. Vsi višji uradniki pokojne Avstriji bili so Nemci ali nemčurji, od katerih nas je na našo slovensko govorec pri razpravah doletel kruti nemški odgovor: „Ne razumem vas, govorite nemški!“ Vsak nemški ali nemčurski „polentašibar“ imel je pravico, z nami Slovenci ravnati kakor se mu je poljubilo. Krivice, ki smo jih Slovenci na Koroškem vsled zaničevanja našega jezika pri vseh uradih ubite Avstrije morali prestati in pretrpeti, se niti opisati ne dajo; njih število pa je neskončno. V ljudskih šolah bil je naš jezik brezpraven in smatralo in upoštevale so ga šolske oblasti edino le kot „prisilni pomoček“ za ponemčevanje naših otrok. Pravica, ki so jo imeli stariši slovenskih otrok v šoli, se je glasila: „Plačaj in molči!“ Naših pravic pri vojaščini niti omenjati ne morem, ker so bile sploh — neznane. Saj sta šola in vojaščina vzgojile ono vrsto ljudi med nami, ki brez premisleka in brez sramu danes izdaja našim nasprotnikom za večno sama sebe, svojo družino, svojih otrok otroke in svojo domovino! Šola in vojaščina vzgojile sta med koroškimi Slovenci ono vrsto ljudi, katerim pravimo „nemčurji“. V takih okoliščinah životarili smo Slovenci na Koroškem dolgo dobo petih sto let. In prišlo je še hujše! Pred dobrimi sedemdesetimi leti začeli so naši narodni nasprotniki, svesti si svoje premoči, nas koroške Slovence sistematično ubijati. Odrekli so nam naš obstoj in strigli našo politično pravico na v nebo upiječ način. V deželnem zboru imeli smo vsled od Nemcev skrajno krivično sestavljenih volilnih okrajev, namesto trinajst poslancev k večjemu — tri; v državnem zboru pa le od leta 1907. — enega samega poslanca. Vsa ta našta dejstva pa so le majhen odlomek krivic, ki smo jih prestali koroški Slovenci. Vprašam: Ali želite Slovenci vseh takih ali pa še hujših časov zopet nazaj? Ali si želite v vaših hlevih in žitnicah stalne oglednike? Ali želite in bi bili zadovoljni, ako bi se na vaših župnijah izgnali ali odstavili slovenski duhovniki in nadomestili

s slovenščine nezmožnimi dušnimi pastirji, kakor se to dogaja v onih delih koroške dežele, ki jo ima zasedeno Italija in v onem delu te dežele, ki pripada avstrijski republiki? Gotovo ne! Ako ne, potem poslušajte dalje:

Naše življenje bila je vera v zmago pravice; naši nasprotniki pa so prerokovali nam narodno smrt. Kljub strašnemu pritisku od strani Nemcev in kljub vsem krivicam, ki so se nam godile, pa v naši veri na zmago pravice nismo klonili naš tilnik pod meč rabljev in niti naše glave nismo povešali kot obsojeni. Naš pogum bil je nezlomljiv in z občudovanjem vredno hrabrostjo in vztrajnostjo odbijale so slovenske čete napade in navale nasprotnika na naše politične pravice in na naš narodni obstoj. In zmagala je pravica!

Podjunska dolina je potolkla naše nasprotnike pri deželnozbornskih in v zvezi s spodnjimi Rožani tudi pri državnoborskih volitvah. Velevažne bile so te zmage za naše narodno in gospodarsko življenje, a bile so vendar le začasne, k večjemu šestletnega pomena. Ponavljale so se in s tem omogočile, storjene napake popraviti. V tem leži ona velikanska in velepomembna razlika med zgoraj imenovanimi volitvami in med glasovanjem dne 10. oktobra 1920, kjer bo to glasovanje imelo svojo veljavo za večno! Nikdar več ne bo mogoče pri tem glasovanju storjeno napako popraviti! Dejanje pa, s katerim se vsak posameznik in vsaka posameznica vsled protinarnega glasovanja obteži, spada v vrsto samomorov. Glasovanje dne 10. oktobra 1920 bo bitka, ki pomeni za nas: „Življenje ali smrt.“

Za nas koroške Slovence — brez nemčurjev — pomeni beli listek življenje, zeleni pa — smrt.

Glasovalci, glasovalke! Ako hočete doseči vse pravice, za katere smo se v ljutih bojih potegovali skozi sedemdeset let vsi narodni Slovenci na Koroškem — ako nočete sami sebe uničiti in poteptati našo doseđanje gospodarsko in narodno delo — potem izročite dne 10. oktobra 1920 beli listek cel — zeleni listek pa pretrgan v kuverti glasovalni komisiji. Ako hočete ostaniti vi in vaši potomci prosti gospodarji in gospodinjje na svoji lastni zemlji in v svojih lastnih, prostih domovih, potem brez premisleka sezite dne 10. oktobra 1920 po belem listku, ki je edino in učinkovito orožje, s katerim boste za večno premagali svoje nasprotnike.

Ako se hočete za večno oprostiti in rešiti graščinske sužnosti in pridobiti sredstva, katera so vam kot poljedelcem za vaš obrat neobhodno potrebna — jih boste čisto gotovo dosegli le, ako oddaste dne 10. oktobra 1920 beli listek pri glasovanju.

Ako hočete zagotoviti vašim domovom obstanek za vsak slučaj — in taka zagotovitev je mogoča le na podlagi srbskega združnega zakona — potem prav nič ne poslušajte grde laži in podlo obrekovanje, ki ga razširjajo naši nasprotniki v kakoršnemkoli oziru o Srbih — ampak primite dne 10. oktobra 1920 pogumno brez vsake skrbi in brez vsakega strahu beli listek in ga oddajte glasovalni komisiji. S tem boste postali deležni gospodarske dobrote, ki jo danes od daleka še ne poznate. Ne bojte se Srbov, ki so pošteni narod, vreden vsega spoštovanja. Vaši nasprotniki niso Srbi, pač pa oni hinavci in one plačane duše, ki hodijo okoli vas v ovčjih oblekah, znotraj pa se zgrabljivi volkovi. Kakor volk ovce, tako bi ti izdajalci domovine radi požrli vas in vaše premoženje, da bi tako omogočili in podaljšali do vratu zadolženj avstrijski republiki še za nekaj časa njen „smrtni boj“ na vaš račun. Dnevi te republike so šteti!

Kmetje, kmetice! Sinovi in hčere! Delavci in delavke! Ako hočete slavno zmagati dne 10. oktobra 1920, potem nikdo, niti star niti mlad, niti zdrav niti bolan, niti moški niti ženska ne sme izostati pri glasovanju, kajti: „Domovina pričakuje, da bo vsak izmed vas storil svojo dolžnost!“ Da so naši nasprotniki mojsterski lažniki in farizejski hinavci, ki znajo dane obljube požirati, nam je vsem iz časa vsakih volitev dobro znano. S tako sleparijo pa še niso prišli na dan, kakršno razširjajo po svojih letakih o glasovanju dne 10. oktobra 1920. Z enim takih letakov n. pr. zapeljujejo in hočejo pridobiti nerazodno glasovalce s tem, da razglašajo in trdijo, da ne bodo z zelenim listkom glasovali za Nemško Avstrijo, ampak za „nedeljivo Koroško“. To je prvič grda laž in drugič nemogoča reč. Plebiscitna komisija je izdala samo dve vrsti listkov: Bele za Jugoslavijo, zelene za Nemško Avstrijo. Listkov za „nedeljivo Koroško“ sploh ni in se torej za „nedeljivo Koroško“ sploh glasovati ne more; že zaradi tega ne, ker je Koroška že danes razdeljena med Italijo, Jugoslavijo in avstrijsko republiko.

Kmetje! Ostanite junaki, kakršne ste se izkazali pri vsakih volitvah. V zadnjem vašem boju vam stoji na strani izborna organizirano naše ženstvo in vaši sinovi. V tem boju se gre za „Življenje ali smrt!“ Zatorej: „Vsi na krov, vsi v boj in zmaga bo sijajna in — naša!“

Grafenauer,
narodni predstavnik

V nedeljo dne 10. oktobra

Koroški Slovenci!

Krivi preroki so vstali, ki hočejo pahnuti naše ljudstvo v sužnost, iz katere ni več rešitve, v noč, po kateri nikoli več ne zasije zarja beglega dne. Naj vas ne omaja v vaši trdni veri in vašem prepričanju nobena hudobna nakana! Poslušajte v uri odločitve izkušene voditelje, ki so že od nekdanj vaši dobri svetovalci!

Kakor čreda ne more biti brez pastirja in hiša brez gospodarja, tako mora tudi narod imeti dobre voditelje, ki poznajo potrebe ljudstva in mu kažejo pravo pot. Če narod nima domačih voditeljev, potem postane igrača v rokah tujih gospodarjev, ki ga izkoriščajo na vse mogoče načine. To so dobro vedeli Nemci, ki so hoteli zagospodariti celemu svetu, zato nam niso pustili lastnih šol in lastnih voditeljev. Vsa višja mesta so bila pridržana tujcem, le redkokedaj je prišel kak domačin do boljšega kruha. Denar in bogastvo naše zemlje sta prišla v tuje roke, tuji so pri nas igrali gospode, domači ljudje pa so bili hlapi doma in v daljni tujini. V vsem javnem življenju je vladal gosposki nemški jezik, naš otrok ni slišal v šoli nič o vrednosti matere jezika, o bratih Slovanih, o naši zgodovini, o ljubezni do slovenske zemlje, o naših slavnihih možeh. Kdor je zatajil svojo slovensko mater, je tudi sicer postal nepoštenjak. Na tak način so ljudi vzgajali k surovosti, zaničevanju vsega dobrega in domačega, da so postali Judeži vsajega rodu.

Toda, kar nam je odrekla država, smo izpolnili Slovenci s samoizobrazbo. Naši vodilni možje, kateri so imeli srce za ljudstvo, so uvideli, da preti narodu poguba, ako ne sežejo po samopomoči. Zato so prepletli celo našo domovino z izobraževalnimi društvi in spravili med ljudstvo veliko dobrih knjig in časopisov kljub hudemu pritisku od nemške strani. V izobraževalnih društvi so se zbirali ljudje k poučnim predavanjem. Knjižnica je izposojevala koristne knjige ter tako vzbujala v ljudstvu veselje do čitanja. Z igrami in petjem so skrbela društva za pošteno zabavo in odvrčala mladino od slabe tovarišije. V društvu se je gojilo iskreno prijateljstvo, vzbujala narodna zavest, ljudje so slišali marsikak pameten nasvet in nauk. Tako imajo naša izobraževalna društva veliko zaslugo pri tem, da je naše ljudstvo ostalo verno ter pošteno, da ljubi slovensko mater, spoštuje poštene ljudi vseh narodnosti, zaničuje pa Judežev groše. Ravno oni kraji, kjer so že pred vojsko cvetela društva, so dandanes narodno najbolj zavedni. Vse je tako prijetno in prijazno med njimi, kakor je to mogoče le pri Slovanih. To je sad slovenske vzgoje!

Koroški Slovenci imamo tudi slavne in ime nitne možje. Imena Jarnik, Majar, Einspieler, Janežič, Slomšek se bleste v zlatih črkah v naši domači zgodovini. In še mnogo, mnogo drugih, ki so se bili rodili v Podjuni, Rožu ali ob Zili, so sreči našega naroda posvetili vse svoje moči. Nikoli niso ti ljudje koga odirali, spravili v nesrečo ali mu sicer želeli kaj hudega. Niso jemali našim ljudem zvonov, žita in živine, niso gonili ljudi v morilno klanje, niso jih učili ropati po cerkvah, požigati domove in napadati mirne in poštene ljudi. Boljše bi se jim godilo, ako bi delali nasprotno, a gnala jih je ljubezen do rodu, iz katerega so izšli, z njim skupaj živeli in trpeli in šli tudi v ječo ali smrt. Koliko nedolžnih žrtev je vzdihovalo po ječah, ki niso zakrivile drugega kakor da so ljubile svoje ljudstvo. Poslanec Grafenauer, župnik-pisatelj Meško in drugi so postali pravi narodni mučniki.

Dragi Korošci! Komu zaupate bolj, ali voditeljem, ki živijo leta in leta med vami in poznajo vaše potrebe in trpljenje, ki so bili radi vas preganjani in hodili po ječah — ali onim, ki se nikoli za vas poprej zmenili niso, ki so se priklatili iz Nemške Avstrije, da vas sedaj strahujejo in potem spet izginejo tja, od koder so prišli, ljudem, ki živijo lahkomišelnost na račun drugih in še nikoli niso znali ubogati, ki so vam jemali vaše bogastvo, skrunili vaše cerkve in zakrivili toliko zločinov? Ali imate kaj zaupanja do onih, ki grozijo vsakemu človeku, kateri se ne more prištevati v njihovo družbo? To je sad nemčurske vzgoje!

Le pogledajte si Judeže od prvega do zadnjega, koliko poštenih duš najdete med njimi?! To so izgubljene eksistence, ki so morda kedaj igralo kako vlogo, a so jo izgubile; nadalje ljudje, ki še niso kaj bili in tudi nič niso, pa bi vendar bili radi čez veliko postavljeni. Kaznjenci, tatovi, vse vrste nepoštenjaki grede le v nemčurski tabor. Navadno zahajajo le v gostilne, nikoli ne vzamejo kake dobre knjige ali časopisja v roke, k večjemu še kak hujskaški letak, pa hočejo biti najbolj kulturni na svetu! Pač se nahajajo v njih

družbi tudi ljudje, o katerih bi kaj takega ne pričakovali, a te veže morda sila, strah pred zamero ali kak drug vzrok, da nimajo poguma se odtrgati od te družbe.

Čeravno so nas hoteli poteptati v prah, smo se dvignili Slovenci in sicer s pomočjo izobrazbe tako visoko, da se lahko merimo z drugimi narodi. Nemci, ki so imeli v rokah vse šolstvo, imajo sicer veliko učenih in nobel gospodov, kolikor jih mi Jugoslovani nimamo, a preprosto ljudstvo je pri nas bolj izobraženo kot pri Nemcih. To se imamo zahvaliti dobrim voditeljem. Pri nas najdete skoro v vsaki vasi društvo, oder in knjižnico, kar med nemškimi kmeti zastoni iščete. Pa si nam še upajo očitati, da smo nekulturni!

Res je, da smo Jugoslovani več sto let zadrževali naval Turkov, da niso poplavalili vso Evropo in uničili njene kulture, medtem ko so nam našo uničili. S tem smo izvršili Jugoslovani važno kulturno delo, za katero nam bi smela biti hvaležna cela Evropa z Nemci vred. Srbi so v tem boju izgubili svojo svobodo in bili v turški sužnosti celih 500 let. Razumljivo je, da si v kratkem času svobode sedaj še niso mogli postaviti dosti potrebnih šol. Res je, da niso tako pokvarjene narave kot naši Judeži, ampak skoz in skoz poštene duše. Dostokrat bije pod hodno srjaco in raševnato obleko mehkejšo srce kot pod elegantno gosposko suknjo. Tudi poštenost spada h kulturi; kajti kljub visoki umski izobrazbi je človek lahko še največja zver. To so nam ravno dokazali Nemci v zadnjih letih. Nikar se naj ne vtikajo drugi v našo kulturo, ampak raje naj pometajo pred svojim pragom, da jim ne zraste čez glavo tista golazen, ki jo sedaj redijo s sladkimi obljubami. Srbi so za povzdigo ljudske izobrazbe storili, kolikor so mogli; česar še niso, to pa bodo. In tudi mi Slovenci smo se sami tako izobrazili, da naj nikar ne mislijo drugi, da nas smejo metati v koš. Smo do sedaj bili pošteni in resnicoljubni, bomo tudi znanprej hranili pošteno slovensko srce in iskali resnico. Ali bomo verjeli hujskačem, ki jih je noč dala in jih tema zopet vzame, ali tistim lažnjivim letakom, ki kažejo ponočnemu potniku sicer pot, a so drugače tako ničvredni, da se jih skoraj še ogenj ne prime? Ne, verjeli bomo izkušnim voditeljem iz naše srede, ki nas poznajo in katere poznamo tudi mi.

Klic „Koroško Korošcem“ naj nam torej pomeni, da morajo voditi naše ljudstvo domači slovenski voditelji, katerim se poznajo ali pa se še njih očetom vidijo žulji na rokah, ne pa frkolini, ki jih je prinesla burja iz Nemške Avstrije, ker nikjer niso za pošteno delo. Ali ne vidite razlike med predlanskim in letos? S strahom ste se bližali prej uradniku, ki je vas morda še kljub temu zapodil, zato ker niste znali njegovega jezika. Danes pa vam stisne vašo žuljavo roko, se z vami po domače pomeni in vaši želji radevolje ustreže. Ni z rožicami postlana pot, katero hodijo ali so hodili vaši dijaki za časa svojih študij. Marsikateri je že v mladih letih okusil trpko pomanjkanje. Med tujci, ki so jih zapostavljali, so morali iskati izobrazbe, da so prišli do službe in kruha; mnogo, mnogo jih je opešalo na tej poti. Jugoslavija pa je ustregla naši najsrčnejši želji, da zavzema prvo mesto v šoli materni jezik, dala nam je vse šole od najnižje do vseučilišča v Ljubljani. Sedaj se polnijo nižji razredi v Velikovecu, višješolci so po večini še v Kranju, starejši pa študirajo na visokih šolah v Ljubljani, Zagrebu in na inozemskih vseučiliščih.

Vsi ti, ki so zares iz vaše srede, se čez leta povrnejo med ljudstvo in hočejo med njim delovati v najrazličnejših poklicih. Srce pa bi nam pokalo, ako bi nam tujci, ki naše ljudstvo iz dna duše sovražijo, a se mu sedaj približujejo kot krotka jagnjeta, zastavili pot in zabranili vrnitev med ljudstvo. Vedite namreč, da ima Avstrija cele regimente brezposelnih uradnikov, ki so službovali po celem bivšem cesarstvu in bi se v slučaju nemške zmage pri plebiscitu kakor kobilice vrgli na našo zemljo, sinovi našega naroda pa bi morali drugod iskati svoj kruh. Mnogo bratov še imamo po naši domovini, ki bi bili veseli naše pomoči, toda vi bi bili kot čreda brez pastirja izročeni sovražniku na milost in nemilost. To bi se reklo Koroško deliti, ako bi morali domači izobraženci podati ljudstvu za vedno roke v slovo. Pomislite, kaj bi bilo z vašo mladino! Ljubezen do vaših nedolžnih otrok, o katerih želite, da bi ostali dobri in pošteni v življenju, vam narekuje, da jih izročite domačim voditeljem v varstvo. Člani hočemo biti velike slovenske, jugoslovanske družine. Če bo slovenski mladenič iskal nevesto, bo vzel vneto Slovenko, Slovenka bo ponudila roko le poštemu Slovincu, zvezal ju bo slovenski duhovnik, pisma napravil slovenski pravnik, vsi pa si bomo izbrali na dan glasovanja Jugoslavijo za svojo mater!

Koroški dijak.

Prazne obljube.

Poglayarji naših nekdanjih zatiralcev so se zbrali v Št. Vidu v „Landesversammlung“, zaigrali vlogo spokorjenega grešnika in nam obljublajo cele gore pravic. Pa pogledajmo si njih obljube!

Slovenski „londslajte“, pravijo, bodo ohranili pod nemško vlado svoj jezik in narodnost zdaj in na vekomaj in Nemci se bodo pobrigali za naš duševni in gospodarski prospek ravno tako kakor za svojo lastno korist.

Slovenci! Ali nismo slišali to pesmico peti že sto- in tisočkrat, predno je razpadla rajna Avstrija? Ali ni nemška obljuba kakor stara lajna, ki gode v enomer tisto? Čudno je, da se ne sramujejo beračiti za naše glasove z ravno tistimi prisegami, ki so jih Nemci še vedno prelomili, nas mamiti z obljubami, katerih nikoli niso izpolnili? Ne, tisočkrat ne! Po tisočletnem laganju nemške lažnjivosti ne moremo več zaupati, ker vendar ne moremo dopustiti, da bi nam po 10. oktobru ves svet osle kazal. Sicer pa, kdo pa so ti ljudje, ki nas obsipljejo z obljubami? Schumy in njegovi pristaši. Torej ljudje, ki jutri že nimajo kaj govoriti, ki nimajo več ničesar odločevati, komu se bo delila pravica in komu se bo vzela. Gospodarji Avstrije so dunajski judje, velenemška celovška gobeždala imajo govoriti v vladi ravno toliko kakor kmečki hlapec pri indijskem cesarju. Lahko je dajati obljube ljudem, ki ne prevzemajo nobene odgovornosti, ljudem, ki so trikrat prečrtane ničle, brez moči in brez vpliva. Na te limanice se ne vsede nobeden Korošec, ako noče veljati za norca.

Zbegani nemški poglavarji se tresejo pred našim vojaštvom, ki je menda zbrano za Karavankami, in rotijo in prosijo, da naše vojske pošljemo daleč v Macedonijo. Ampak, ampak, ta žakelj ima veliko luknjo. Vprašujemo: Kaj pa imajo opraviti italijanske brigade v Beljaku in za Beljakom? Čemu se brati Nemec, ki se boji menda samo Boga, z Italijanom, za katerega ni vedel še pred kratkim drugega imena kakor: šuft, gavner, kacelmaher, Verräter? Avstrija pravi, da je svobodna republika, pa trpi še vedno tujo oboroženo silo na svojem ozemlju. Takšnega ponižanja si še ni privoščil noben narod na svetu. Neznansko morajo biti trhli stebri te republičice, da se niti ne upa protestirati. Pa nečejo protestirati, ker se nemštvu zatresejo hlače, čim zapazi v daljavi le senco jugoslovanskega bajoneta. Da, da, slaba vest uči marsikaj prenašati, česar bi se poštenjak sramoval.

In naših žandarjev, je povedal Schumy, da se Nemci bojijo. Seveda, čisto naravno. Ker hočemo v Jugoslaviji red in mir, naša uprava vendar ne more mirno gledati, kako se pritepejo sleherni dan pretepaški vohuni in izzivalci iz cone B k nam in se obnašajo kakor bi ves svet njihov bil. Pridite mirno in brez gorjač z vašimi ruksaki. Napolnili jih vabomo tudi za ničvredni denar, ker se nam smilijo vaši upadli, izstradani obrazi, vaši razjokani otroci, ki ne morejo ne živeti in umreti, ker jim kradete najnujnejše od ust, da kupujete z judežev robo plebiscitne glasove.

**Kärnten ungeteilt:
Heldorff, Rosenberg, Voigt
ungeteilt!**

**Zato vzemite bel cegele:
Jugoslavija
Jugoslaviën.**

Pa mi z belo štimo jih bomo raztalali.

Ant. Urbanc:

Denar, rekvizicije, oddaja premoženja.

O denarju se po mojem mnenju veliko premalo govori in vendar je denar tista za nas vesela točka, ki nam prinese 10. oktobra 1920 najmanj 25% glasov več nego bi jih drugače dobili. Ne pozabimo nikdar, da smo imeli po prevratu meseca novembra 1918 eden in isti denar, da pa dobimo danes za eno jugoslovansko krono dve in pol in še več nemško-avstrijskih. Je torej naš denar 2½ krat toliko vreden kakor nemško-avstrijski!

Marsikateri Nemec si bo premislil iti po glasovanju po naši zmagi v Nemško Avstrijo in po tem takem oddati toliko jugoslovanskih kron, kar jih je dal svoj čas kolekovati, za katero vsoto bi dobil ravno toliko nemško-avstrijskih kron. S tem bi tri petine svojega premoženja oddal! Kajti za denar jamči Jugoslavija samo

za tistega, ki je njen državljani in kdor gre v Nemško Avstrijo, ga mora oddati.

Vsak si bo na dan glasovanja premislil, oddati glas za Nemško Avstrijo, kajti s tem bi rekel: Ves denar, ki ga imam zdaj naloženega v hranilnici, dobim potem samo v nemško-avstrijskem denarju izplačan. Njegova vloga bi izgubila tri petine na vrednosti. Ako ima 1000 K naloženih, dobi danes vseh 1000 K izplačanih — če bi pa prišla Nemška Avstrija, dobi samo 400 K, ker se dobi za 100 nemško-avstrijskih kron samo 40 jugoslovanskih kron.

Za vsakega A-conarja bi postal Celovec in celovsky blago čez noč za tri petine dražji, če bi mu vzela Jugoslavija jugoslovanski denar.

In tako bi lahko naštel še druge primere! Naš denar bo igral 10. oktobra svojo glavno vlogo. * * *

Druga za nas razveseljiva točka so rekvizicije. Avstrija je vpeljala rekvizicije in v Nemški Avstriji se nadaljuje ter se bodo nadaljevale, ker pač na gorah nikdar ne bo rastle pšenica in rž. Nemška Avstrija pridela za svoje prebivalstvo samo za tri mesece živeža — ves drugi živež mora uvažati za drag denar iz tujine, ker pa to še ne zadostuje, mora doma rekvirirati. In tako morajo nemško-avstrijski kmetje po zakonu 3. julija 1919 (Requisitionsgesetz) oddati za leto 1920/21. celih 100.000 ton žita. In to ne po ceni, katero on zahteva, ampak po „Höchstpreis“.

Kje bo mogel nemško-avstrijski kmet izhajati? Danes je demarkacijska črta odprta, živina iz cone A gre lahko v Celovec.

Zakaj se živina ne prodaja v Celovec? Ker je tam bolj po ceni nego pri nas. Noben kmet je noče prodati v Celovec. Zakaj celovski kupci na pliberškem sejmu niso kupili naše pitane živine? Ker jim je pač bila predraga. Kje so tisti, ki so pripovedovali, da bodo naši kmetje tako drago prodajali v Celovec? Utihnili so — danes samo še vpijejo: „Koroško Korošcem“...

V državi večnih rekvizicij je živina po ceni, ker obstoji tam „Höchstpreis“. — V državi rekvizicij kmet trpi. * * *

Tretja točka je pa oddaja premoženja v Nemški Avstriji, o kateri sem pa že zadnjič pisal. Danes samo vprašam, kateri kmet hoče eno šestino, petino ali četrtino svojega premoženja oddati?! Nobeden.

Naš denar, rekvizicije in oddaja premoženja v Nemški Avstriji bodo 10. oktobra 1920 jasno besedo govorili.

Živio 10. oktober!

Gift je zelen!

Nemci in nemčurji so si izbrali zelene cegelce, da se zagiftajo.

Brezuspešni poizkusi.

Nemci so obupali nad plebiscitom. Kar odkrito že to priznavajo in opustili so že vse delo za zmago pri glasovanju. Zdaj napenjajo vse sile le še, da bi rešili vsaj nekaj. Dobili bi radi vsaj toliko, da bi omogočili življenje Celovcu in ostali coni B, ker vedo, da sta drugače tudi ta dva izgubljena.

V naraščajočem strahu pred strahovitim porazom, ki jih čaka na dan plebiscita, begajo Nemci od sredstva do sredstva. Oprijemajo se vsake bilke, kakor utopljenec, ki obupa brez nade na rešitev sredi viharnega morja.

Listi so že poročali pred tednom dni, da želi dunajska vlada stopiti v direktne razgovore z Jugoslavijo, da bi uredili Koroško vprašanje po medsebojnem sporazumom. Uspeha niso imeli, pred svetom pa so pokazali svojo slabost. Zato poskušajo sedaj na vse kriplje tajiti, da bi tako popravili slab vtis, ki ga je naredil njihov korak zlasti med Nemci in nemčurji plebiscitnega ozemlja samega.

Kako neljubo je nemški gospodi, da se je razvedelo za njihovo prošnjo za direktna pogajanja, je najboljši dokaz to, da glasilo zunanje ministrstva „Politische Korrespondenz“, ki pa je še vedno tudi glasilo Habsburgovcev, včeraj že v drugič dementira naše poročilo. Zagotavlja seveda, da upajo Nemci trdno v zmago in zato niti ne mislijo na kaka pogajanja. Le resnica je in ostane, da so Nemci iz obupa nad plebiscitom prosili v Beogradu za pogajanja.

Ker je splaval ta up na barantijo po vodi, so se zatekli k drugemu sredstvu. S pomočjo

Italije se trudijo na vse kriplje, da bi v Parizu pri poslaniški konferenci dosegli, naj se koroško vprašanje ne reši z glasovanjem, ampak z arbitražo. Informacije, ki smo jih prejeli danes, potrjujejo v polni meri našo vest. Tisti Italijani, ki so z ogorčenjem odklonili arbitražo v jadranskem vprašanju, jo zdaj zahtevajo, ker se nadejajo, da bi se dalo za Nemce in nje same morda vendar še kaj rešiti. Seveda, saj bi bili v razsodišču najbrž tudi naši „ljubi zavezniki“ Lahi.

Seveda na ta lim mi ne gremo. Arbitražo bo padla ravno tako v vodo kakor upanje na popustljivost Beograda.

Tega se boje tudi Lahi in Nemci sami. Zato so se začeli z naravnost obupnim naporom boriti za tem, da z nasiljem onemogočijo svobodno glasovanje. Vpregli so v svoj voz vse nemško časopisje, ki polni cele strani z izmišljenimi vestmi o slovenskih nasilstvih in tolovajstvih nad nedolžnimi Nemci. Na te laži se sklicujejo in zahtevajo, naj zasedejo plebiscitno ozemlje antantne čete. Računajo seveda, da v tako kratkem času ne bodo mogle priti ne francoske ne angleške čete, in se zato nadejajo, da bodo dobili povelje za zasedbo Lahi, ki so že pripravljene pri Beljaku.

Mi pa vemo, da tudi iz te moke ne bo kruha. Plebiscitna komisija je sama priznala, da so bili vseh nemirov in spopadov v coni A krivi nemški izzivači. Slovenci so se le branili. In Slovenci bodo v zavesti svoje moči držali svojo vzorno disciplino do zadnjega.

Hujše, kakor bi jih mogle pest, gorjače ali celo kroglice, bodo ranile Nemce in Lahe naše bele glasovnice pri plebiscitu. To bo najhujši obračun z našimi sovražniki.

Računajte!

Nemci so si postavili glavno načelo, apelirali na srce, ker so nam prepustili razum, da se po domače porazgovorimo z našimi ljudmi, da bodo svobodno volili državo in zakone in špraho za sebe in svoje otroke.

Nemci kličejo srca naših Korošcev na pomoč: Da je lepa naša dežela „unser Kärntner Heimatland“. Da so vedno lepo živeli z nami, na razum — spomin pa pozabljuje, kako so nas Slovence zatirali v uradih, šolah, nam niso pustili po naše govoriti, ker samo nemščina je bila tista edino zveličavna špraha, ki je raznim narodnim odpadnikom široko odpirala vrata k nemški gospodi. In sedaj, kolikor imajo lepih besed in flugcetelnov — za lepo pogledat, toliko zlobe in rafinirano goljufivega nam kaže njihova sistematična agitacija. Nobena laž jim ni predebela, vsako sredstvo jim je dobro, samo da bi naše ljudstvo zbegali. Te dni smo dobili letak raztresen, da imamo v Jugoslaviji premoženjsko oddajo. Mislim, da je „Slovenec“ pred nedavnim priobčil uvodni članek, v katerem naglašajo, kako mora energično prijeti finančne vaje v roke država, ki hoče urediti modro gospodarstvo. In to je Nemcem, nemčurjem premoženjska oddaja! Da, znano je poslednjemu zabitemu nemčurju, baronom in grofom, da ima Österreich premoženjsko oddajo. Zato pridno silijo razni kapitalisti in drugi bogataši od vseh strani v našo državo, samo grofi, baroni in firšti ne, ker ne morejo svojih posestev na pukel vzeti in rajzati po sveto — čeprav bi radi. Seveda imamo premoženjsko oddajo: Oddajali bodo „Kriegsgewinnarji“ (kot Šumi) in drugi taki tiči! Oddali bodo baroni, grofi, firšti, razni riterji svojo zemljo našim kmetom, ki so jim bili dosedaj samo hlapci, sužnji, a v Jugoslaviji bodo ponosni kmetje, vsak na svoji zemlji svoj gospod!

Da, oddali smo denar — stari avstrijski, in zamenjali smo ga za novega, boljšega. Kar poglejmo! Pred ravno enim letom nam je Jugoslavija velikodušno zamenjala eno nemško krono za eno jugoslovansko, čeprav je bila takrat ta že več vredna. Naša Jugoslavija si je hotela energično urediti svoj denar in se oprostiti starega avstrijskega jerobstva. Najprej je vzela 20% slabega denarja in zatem nam je zamenjala star štemplan denar za novi, boljši. Kaj smo s tem pridobili? 20% nam bodo povrnili, to je gotovo, ker je vlada to že odredila; to vedo tudi vsi flugcetlarji in drugi nemški agitatorji, samo to veliko neumnost ne bodo sedaj napravili, da bi Nemcem šli sedaj izplačevati. Za drug denar smo dobili kronske-dinarske bankovce.

Računajmo! Naš kmet je imel 10.000 kron starega denarja, po Jugoslaviji štemplanega. Od tega so mu otegnili 20%, to je 2000 kron. Za ostalih 8000 kron je dobil 2000 dinarjev ali 8000 jugoslovanskih kron. Kaj smo s tem pridobili? Ker smo zamenjali, bomo dobili najprej onih 20% nazaj in za ostalih 8000 kron nam vedno plača Nemška Avstrija svojih 20.000 kron. Potemtakem bodem lahko vedno iz Nemške Avstrije

naročeval vse stvari dvainpolkrat ceneje. Ravno radi tega vzroka se jeze oni naši nemčurji in Nemci, ki so lani verjeli raznim hecarjem, da ne smejo zamenjati denarja. Koliko bi sedaj profitirali pri tem!

Kar smo mi naredili, to vedo že vsi v N. Avstriji, da bodo tam na isti način morali popraviti svoj denar, samo še hujše. Zamenjali bodo sedaj denar tako, da bodo izdali za najmanj 20 K eno novo nemško krono (1 Neukrone), torej za 100 kron 5 novih kron (5 Neukronen), za 200 starih kron 10 novih kron, za 2000 kron 100 novih kron (Neukronen) itd. To vedo baš dobro v Celovcu, na Dunaju in radi tega hité vsi zamenjati svoj nemški denar za jugoslovanske dinarje, ki jih ne bode treba zamenjati. In te slabe nemške krone vsiljujejo našim ljudem, ki bi potem sami morali nositi vso škodo. Zato naj naši kmetje pazijo na svoj jugoslovanski denar. Ne sprejemajte nemškega denarja, ki je ničvreden! Samo malo računajte, in videli boste, kje je boljše!

Koroška agrarna reforma.

Jugoslovanski pauri so čutili na svoji koži, kaj se pravi delati na zemlji baronov, grofov, firštov, kateri so jim jo ukradli, goljufivo odvzeli in jih preganjali na vse načine. Zato so se borili za „Staro kmečko pravdo“.

Veliki kmečki punt koncem leta 1918., ki je zrušil staro Avstrijo, je prinesel Jugoslavijo in agrarno reformo. Pod Jugoslavijo imate po ceni zemljo, les, drva, šintelne; pod nemškimi grofi in baroni ne bode tega, ker ti možje rabijo denar, denar, da lenuharijo in se okoli furajo. Nemški peomtarji bodo dobro živeli na vaši zemlji. Obljubujejo vam pa kajže in zemljo v štant. Naša agrarna reforma vam bode pa baronovo zemljo dala za vedno. Raztalala bode Helldorfe, Rosenberge, Voigte in drugo tako grofovje. Zato vzemite vsi belo glasovnico

Jugoslavija

Jugoslavien

in raztrgajte zeleno glasovnico

Österreich

Avstrija.

Vojske ne bo!

Iz uradnega vira smo izvedli, da se bodo pogajanja glede jadranskega vprašanja med Jugoslavijo in Italijo v najkrajšem času začela in se z vso trdnostjo upa, da pride med obema državama do sporazuma. Izključena je že itak vsaka vojska, toliko manj pa je mogoča vojska med Italijo in Jugoslavijo, ker se bosta obe državi sporazumeli in si ostali dobri sosedi. Ako Vas nemški listi plašijo z vojsko, z vojaško službo itd., govore to samo radi tega, da bi glasovali za Nemško Avstrijo. Nemška Avstrija se bo v kratkem združila z Nemčijo. Nemčija pa se že sedaj pripravlja, da se maščuje, ker je bila te pena v svetovni vojski. Nemška država je sedaj vliiva nove kanone za novo vojsko. In če boste glasovali za Nemško Avstrijo, boste tudi Vi morali iti v vojsko, ki jo bo imela Nemčija s Francosko in Angleško. Jugoslavija je že sklenila zvezo s Češkoslovaško in Rumunijo, v kratkem se pridružijo tej zvezi tudi Bolgari, Grki in Madžari, tako, da bomo imeli kroginkrog same zaveznike. Nemčija pa bo vsled svojega napuha ostala vedno le sama in ker se bo Nemška Avstrija združila z nemškim rajhom, boste tudi Vi morali v vojsko proti Angležem in Francozom kot kanonenfuter.

Res je, da imamo pri nas redno armado. Ta armada pa služi samo za to, da ohrani v državi red in mir. Kako pa delajo folksverovci v Nemški Avstriji? Napadajo ljudi in jim grozijo. In če delajo tako z Nemci samimi, kaj bi delali še le s Slovenci, če bi jih dobili v roke. Tako pišejo Nemci sami, potem mora biti pač res. Saj v svojo skledo nihče ne pljuje rad, če pa pljuje, je znamenje, da mora, ker ne gre drugače. Varujte se torej nemške maščevalnosti in ne pomagajte z zeleno glasovnico, da bi tudi Vas tirali v doglednem času v klavnico na francosko-nemško mejo. Avstrija se gotovo priklopi Nemčiji. Zato pa bo gorje, ki ga bo Nemčija zopet prinesla nad Evropo, zadelo tudi Korošce, če ne boste glasovali z belo glasovnico. Pomislite to in glasujte za Jugoslavijo.

**Ne udajte se 10. okt. pijači!
Ostanite trezni!**

Glasovanje.

Plebiscitna komisija je sklenila, da se ob času glasovanja, tri dni in sicer en dan pred glasovanjem, na dan glasovanja in en dan po glasovanju, ne smejo v nobeni gostilni v glasovalni coni A točiti kakoršnekoli opojne pijače. Okrajna glavarstva so dobila nalog, skrbeti za najstrožjo izvedbo tega sklepa.

Nemška propaganda kupuje legitimacije za glasovanje. Nemški agitatorji kupujejo legitimacije za glasovanje in jih raztrgajo. Dotični potem ne more h glasovanju. Posebno delajo to pri omahljivih. S tem ne pridobijo več glasov, a s tem preprečijo, da bi omahljivec glasoval za Jugoslavijo. — Naznanite vse take slučaje, podprte z dokazi, pristojnim oblastem!

Ne verjemite, če bodo Nemci raztrosili vest, da je dan glasovanja

preložen na poznejši čas! S tem vas

hočejo doma obdržati, da ne bi bilo

toliko slovenskih glasov, ki bodo

pokopali oblast Nemcev in nemškutarjev.

Vsi gremo glasovat!

Politični pregled.

Jugoslavija.

Regent Aleksander

je ob priliki bivanja v Sarajevu pomilostil veliko kaznjencev.

Minister dr. Korošec

je 29. sept. ozdravljen zapustil mariborsko bolnišnico.

Poljsko-ruska vojska.

Poljaki prodirajo. Zavzeli so Grodno in ujeli veliko število rdečih vojakov ter zaplenili veliko materijala. Gonijo sovražnika severno od Njemen. Wrangel je zavzel Aleksandrovo in napreduje. General Wrangel snuje rusko republiko. Za predsednika republike hoče proklamirati Miljukova.

Pred rusko-poljskim premirjem.

London, 2. okt. Iz dobro informiranih političnih krogov prihajajo vesti, da bo premirje med Poljsko in Rusijo v najkrajšem času podpisano. Tudi mirovna pogajanja dobro napredujejo, ker silijo prehranjevalne razmere Rusijo k popuščanju. Sovjetska delegacija se je obvezala, da bo priznala nevtralnost Litavske.

Moskva, 2. okt. Ruski mirovni predlogi predvidevajo tele meje med Poljsko in Rusijo: Izliv reke Swislocz v Njemen (jugovzhodno Grodna), Swislocz-Rudnja-Bjelovjesz-Kamenec Litovsk-Brest Litovsk-Piszcz-Ljubomir-Wladimir Wolinjskij-Krylow-bivša meja med Rusijo in Avstro-Ogrsko do Dnjestra-rumunska meja. Pri Brestu Litovskem tvori mejo železnica Bialystok-Brest Litovsk-Cholm.

Pariz, 2. okt. Francosko časopisje javlja, da je boljševiska delegacija na konferenci v Rigi sprejela predlog poljske delegacije o imenovanju posebne komisije. Smatra se, da bo premirje podpisano 5. oktobra.

Pred kmetsko revolucijo v Italiji.

Iz Pariza poročajo, da stoji Italija pred velikim pokretom kmetov. Italijanski listi pišejo o tem važne članke ter pozivljajo vlado na opreznost. V okolici Morsele in v Siciliji so kmetje sami razdelili velika posestva. To gibanje se širi tudi po drugih provincijah.

Dnevne vesti.

Izgladovanje Nemcev v koroškem plebiscitnem ozemlju? Svojim očem nismo verjeli, pa vendar piše to „Deutsche Tageszeitung“ 24. Scheidings (sept.). Jugoslovani so si izmislili nov „Peinigungsmittel“, da si prisvojijo prebivalstvo. Hočejo koroško misleče prebivalstvo izgladovati. Tisti, ki so razobesili belo-rdeče zastave, ne dobijo živil. Da bi odpomogli velikanski lakoti, se je sklenilo z dovoljenjem plebiscitne komisije koroško mislečim bratom cone A iz Celovca in Beljaka živžev dovažati. Jugoslovanske bande uprizarjajo pod vodstvom ljubljanskih agentov in pred očmi žandarmerije pravcate roparske pohode, da bi te pošiljatve živil izropali in razdelili med svoje privržence.

Vznenmirjenje izgladovanega ljudstva raste od dne do dne, tako, da se je bati, da pride do krvavih spopadov, itd. itd. Naši Nemci v coni A so pa res veliki reveži, tako so izgladovani, da že agitirati ne morejo več, ker jim je že sape zmanjkalo, zato se vozijo zadnji čas samo po avtomobilih. Z revežem ima vsak človek sočutje. Ker imajo Celovčani in Beljačani toliko živil, da zalagajo sedaj tudi naše Nemce, jih bomo po plebiscitu prepustili Celovčanom in Beljačanom, ki jih bodo z „veseljem“ sprejeli v svojo oskrbo. Nekaj bodo še Lahji poslali — no, potem se bodo nesrečni begunci pa že preživeli za nekaj časa. Za take lažnjivce naj bi oddali 10. okt. zelene glasovnice? Nikoli! Oddali bomo bele in raztrgane zelene.

Kaj pišejo dunajski nemški listi? Deutsche Tageszeitung z dne 25. Scheidings (september) 1920 poroča, da bo naš general Maister (imenuje ga Komitatschiführer Majstr) zasedel cono A z vojaštvom in da nobena sila na svetu ne bo mogla pregnati zmagojučih jugoslovanskih čet. „Deutsche Tageszeitung“ ima moto: „Alldeutschland ist Hoffnung — Großdeutschland das Ziel.“ To so tisti bivši v svetovni vojski potolčeni vsenemci, ki so zborovali v Solnogradu 7. septembra. Dne 24. sept. 1920 poroča „D. T.“, da so na Koroškem vse nemške stranke združene in delajo za plebiscit. Soc. dem. stranka je postavila vso svojo organizacijo v službo ljudskega glasovanja. Glasovalni listki so bili napravljani na Angleškem, da se pri glasovanju ne bi goljufalo. Mogoče je, pravi omenjeni list, da zginejo iz celice vsi zeleni listki in da ostanejo tam samo beli in volilec, ki hoče za Avstrijo glasovati, mora to javiti in se mora na ta način očitno za sovražnika jugoslovanske države izdati. Kako se nas bojijo!

Eksfranciškani Feinigu so koroški slovenski fantje zadnje nedelje v Sinčivasi povedali svoje mnenje.

Vsak dan napumpa državna tiskarna, ki tiska avstrijski denar, več kakor 33 milijonov kron novih bankovcev, vsako uro izda več kakor 1 1/2 milijona novih bankovcev.

3160 kron pride v Avstriji na osebo ničvrednih bankovcev.

Šumi je v varstvu žandarmerije, za katero je prosil, zapustil predzadnje nedelje Železno Kaplo. Šumi, Šumi! Rešnično je, kar si povedal: „Gema! In Eisenkappel ist nichts zu machen.“

Št. Peter na Vašnjah. (Popravek.) Za občino Št. Peter na Vašnjah ni Mihael Feinik določen za predsednika glasovalne komisije, kakor se je pomotoma poročalo v „Miru“, ampak našinec Karol Marko pd. Priž v Račičah.

Popis vojnih invalidov, vdov in sirot. Da ne bo nepotrebnih vprašanj, katere osebe naj napišejo občinski uradi pri popisu glasom naredbe opr. št. III 8987/20—I z dne 6. sept. 1920 v kategorijo „urejeni“ in katere med „neurejeni“, pojasnjuje poverjeništvu za socialno skrb deželne vlade za Slovenijo, da spadajo glasom 3. točke navodila k tabeli I v skupino A (urejeni) oni invalidi, vdove in sirote, ki jim je že odmerjena od voj. oblasti naše države inv. pokojnina oziroma preskrbnina. V skupino B (neurejeni) je treba popisati osebe, za katere bo treba šele urediti vprašanje pokojnine oziroma preskrbnine.

Električna luč, napeljana iz falske elektrarne, je zažarela v Mariboru prvič dne 2. t. m. zvečer.

Dopisi.

Boroveljski okraj.

b Velinja ves. Neki posestnik je dobil iz Celovca nepodpisano pismo, da mu bodo hišo zažgali. To je nemška kultura! Kdo zažiga hiše? Norec ali divjak ali največji hudobnež. Tu vidimo, kakšni so ti ljudje. In pravijo v pismu, da mu bodo vsako leto štirikrat zažgali. Torej jo bo moral vsako leto štirikrat postaviti. In tudi če Jugoslavija zmaga (torej imajo sami strah), pravijo, da bodo štirikrat zažgali. In tudi če bi imel 50 orožnikov v svoji hiši. Z zažiganjem so ti ljudje že od nekdanj grozili. Tudi dekletom, ki so pobirale podpise za Jugoslavijo, so grozili, da bodo hiše požgali. Taki so ljudje, ki delajo za N. Avstrijo. Bog nas jih varuj in sv. Florijan! Koliko more biti vredna stvar, za katero se trudijo taki ljudje, naj presodi vsak sam. In kako bi se nam godilo, če bi taki ljudje dobili nad nami oblast, naj tudi požinja vsak sam.

Nemci in nemškutarji imajo pri plebiscitu dva patrona:

Kajna ubilalca in Judeža izdajalca!

Prebivalstvu velikovškega okraja!

Ker je izredne važnosti za ugoden izid plebiscita, da ne pride med obema strankama do spopadov in pobojev in da se iz nobene strani ne izvaja teror, se naroča, da se prepreči to z vsemi dopustnimi in zakonitimi sredstvi. Vpliva naj se pri vsaki priliki pomirjevalno na ljudi.

Kaki s. r.,
okrajni glavar.

Pesem za plebiscit.

H glasovanju mi gremó ... Juhu!
Zavedni vsi Slovenci smo... Juhu!
Vsak naj belo glasovnico da,
zeleno strga pa na kosa dva. — Juhu!

Danes je rešenja dan! Juhu!
Švaba bode pokopan! Juhu!
Jugoslavije sinovi smo,
za Švabe se ne brigamo! Juhu!

Med nami izdajalca ni, juhu!
naj Švaba še tako preti! Juhu!
Slovenci smo, junaki smo,
in na Švaba žvižgamo. Juhu!

Kuvertu vzemi zdaj v roke! Juhu!
Glasovnici sta v njej obe. Juhu!
Pretrgaj zeleno, vtakni obe nazaj,
in kuvertu hitro spet oddaj!

Tako glasovali bomo vsi! Juhu!
Slovenskih mater sin al' hči! Juhu!
Glasovanje kmal' končano bo,
in potem za vedno prosti smo! Juhu!

(Napev: „Regiment po cesti gre.“)

Po sklepu lista.

Beograd, 4. okt. Ministrski svet se je v eni zadnjih sej bavil z vprašanjem o osvoboditvi vseh Korošcev od vojaške službe in uvedbi milice na severni meji na Štajerskem in Koroškem.

Agrarna reforma na Koroškem.

Iz Beograda se poroča, da so dne 2. oktobra zastopniki slovenskega ljudstva v narodnem predstavništvu posredovali pri min. predsedniku dr. Vesniću radi izvedbe agrarne reforme na Koroškem. Ministrski predsednik dr. Vesnić je deputaciji obljubil, da bo ministrski svet že prve dni prihodnjega tedna sklepal o razdelitvi nemških veleposestev na Koroškem med siromašne slovenske kmete. Ta razdelitev nemških veleposestev na Koroškem se ima takoj izvesti po končanem plebiscitu ter naj bi bila majhno povračilo za orožano slovensko posest, ki so si jo tekom let pridobili nemški grofi in baroni zvijačnim potom od slovenskega kmeta.

Lastnik in izdajatelj: Gregor Einspieler, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: Otmar Mihálek.

Tisk tiskarne Družbe sv. Mohorja v Prevaljah.

Plebiscitne in jugoslovanske

rabljene poštne znamke kupi

Žolger, Maribor, Tattenbachova ul. 18/III.

Ovčjo volno

kupuje in plačuje po najvišji ceni

**J. Oswald, Velikovec,
kavarna Sparl.**

Zamenja pa tudi sukno za volno.

Vzgojišče za deklice (internat)

v „Narodni šoli“ v Št. Rupertu pri Velikovcu

se priporoča p. n. slovenskim starišem. Sprejmejo se deklice, ki hočejo obiskovati gimnazijo, učiteljske ali meščansko šolo v Velikovcu, ljudskošolske učence, ki hočejo obiskovati javno petrazredno dekliško šolo v „Narodni šoli“ in večje, šoli odrasle deklice, ki želijo obiskovati gospodinjsko šolo v „Narodni šoli“. Začetek novega šolskega leta se bo pravočasno naznanil, na gospodinjski šoli se pa začne zimski tečaj dne 1. novembra 1920. Nadaljna pojasnila dajejo šolske sestre v „Narodni šoli“ v Št. Rupertu pri Velikovcu.